

Raadigheden over dette Afslag i det Ministeriums Haand, der er Lønningsfondens Bærg, og som hos de locale Embedsmænd vil kunne finde paalidelige Oplysninger og Bistand ved Forhandlingerne. Naar dernæst Lovudkastet gaaer ud paa, at Tienden fremtidig skal indbetales af Yderne i Amtstuen, har Udvalget, der gjerne var blevet staaende ved en Bestemmelse, der synes nem, simpel og forholdsvis lidet bekostelig, dog ikke kunnet berolige sig ved denne Ordning. Betragter man Sagen fra Ydernes Standpunkt, da vil det, naar der ikke træffes den yderligere Bestemmelse, at Tienden, istedetfor som hidtil den 1ste Februar, først skal forfalde ved den nærmest paafølgende Forsaldstid for Skatter, den 1ste April, medføre en ikke ringe Besvær for Alle at skulle indbetale i Amtstuen, hvad de hidtil have betalt hjemme i Soguet; men værst vilde Fæsterne være stede, der nu slet Intet have at gjøre med Afgiftsbetaling i Amtstuen, idet de erlægge Skatterne til Gods-eieren og denne indbetaler dem paa een Konto i Amtstuen. At paalægge Godseieren at overtage denne nye Incassation turde dog ogsaa have sin Betænkelighed. Amtstuerne vilde paa den anden Side, hvis ogsaa Fæsterne skulde betale der, i nogle Distrikter faae en særdeles stor Tilvært af Arbeide og ganske nye Conti (i de Distrikter, hvor Fæstegodset er meget stærkt samlet, som Præstø, vilde Forøgelsen blive ganske overordentlig); men ogsaa uden denne Forøgelse af det hidtilværende Antal af Betalende vilde en ny Afgift med anden Forsaldstid og anden Tid for Dpgjørelse af Restancelister og Udpantning medføre en vækstelig overkommelig Byrde. Blev nu end Forsaldstiden forandret, blev der dog tilbage, at hver paa Amtstuen betalende Yder maatte have en særlig Tiendeconto foruden sin Skatteconto, og at hvert Mars Tiende maatte beregnes efter Capitelstarten for hver enkelt Yder for hver Sædart, han havde at hde, og at særlige Restancelister vel maatte udfærdiges for Tienden. Selv denne sidste Arbeidsforøgelse, hvortil kommer den i sig selv ikke betydelige maanedlige Udbetaling til Præsterne, vilde være saa stor og gjøre Amtsforsvalternes Oversigt over Forretningerne, for hvilke de staae til Ansvar, saameget væksteligere, at det (saalænge Amtstuerne iøvrigt

holdes paa samme Fod) turde være betænkelig med Hensyn til den gode Orden at henlægge Arbeidet dertil, og at man i ethvert Tilfælde, naar Henlæggelsen stete, ikke kunde blive staaende ved at forsøge Contoirgodtgjørelsen, men maatte forsøge Amtsforsvalternes Løn. Da nu Udvalget ikke fra sit Standpunkt har trostet sig til at stille de to Forslag, der skulde fjerne den større og uoverkommelige Byrde, nemlig om Fæsternes Tienders Indbetaling ved Godseieren og om forandret Forsaldstid for Tienden (— hvilken vilde medføre et, om end ikke stort, Rentetab —), har det seet sig om efter andre Opbeholdsmåader. Fire Medlemmer (Vorgen, Hansen, Frandsen, F. Nielsen) troe, at Sogneforstanderskaberne, naar Præsterne, hvem Tienden fremdeles om end middelbart kommer tilgode, levere dem Fortegnelser og Beregninger over, hvad enhver Yder har at erlægge, ere vel skikede til denne Incassation, samt at den kan paalægges dem, da den baade i sig selv for et enkelt Sogn er lidet besværlig og den overdrages dem for at ordne Forholdet paa den ogsaa for Yderne, Sogneboerne, beleiligste Maaade. Det indkomne Beløb vilde da under Tet være at indbetale paa Amtstuen. Et af Regjeringen udstedt Regulativ turde til Veiledning være nødvendigt, men ikke Stilling af Caution. De øvrige fem Medlemmer af Udvalget, af hvilke de fleste, i Forbigaaende sagt, naar Præsten ikke nyder sit Sogns Tiende, helst see ham holdt udenfor Opbeholdelsen, antage ikke, at det paa nogen Maaade er hensigtsmæssigt at paa lægge Sogneforstanderskaberne en med deres egentlige Hverv som Communens Repræsentanter saalidt sammenhængende Forretning, ved hvilken der kunde blive Spørgsmaal om Regnskabsorden og Pengeansvar og dettes Fordeling imellem Medlemmerne. De have derfor ikke vidst at foreslaae Andet, end at Opbeholdelsen i større eller mindre Distrikter overdrages til private Mænd, der antages af Ministeriet, saaledes som der nu forholdes (i det Ringeste tilbeels) med Bispetienderne, medens de iøvrigt antage, at Sagen lader sig ordne sparsommeliger end ved disse. De Udvalgsmedlemmer, der stille dette Forslag, have forøvrigt aldeles Intet imod, at Incassationen ved Overenskomst overlades Sogneforstanders-